

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. J.**, bytem D. 278, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, č. j. KUOK 81654/2010, sp. zn. KÚOK/59418/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2010, č. j. KUOK 81654/2010, **s e ruší** a věc **se** mu **v r a c í** k dalšímu řízení.

II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 4. 2010, č. j. SmOI/ARMV/2/0017/2010/Hart, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterých se dopustil tím, že „řídil motorové vozidlo ... bez řidičského oprávnění dne 19. 11. 2009 a dne 16. 12. 2009“. Za to mu byly uloženy pokuta 25.000 Kč, paušální částka náhrady nákladů řízení 1.000 Kč a zákaz řízení

všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

V žalobě žalobce namítal, že mezi trestným činem řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a téhož přestupku je rozdíl jen v míře společenské nebezpečnosti, kterou běžný člověk neposoudí a to je v rozporu s principem právní jistoty. Žalobce se měl podle napadených rozhodnutí dopustit tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídil motorové vozidlo, pro jehož řízení nebyl držitelem příslušné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění. Žalobce namítal, že nebyl vůbec držitelem řidičského oprávnění a proto jeho jednání mělo být posouzeno jako trestný čin. Protože však byl tento trestný čin zrušen bez náhrady, nelze jednání žalobce postihnout ani jako přestupek, ani jako trestný čin. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce byl postižen opakovaně za dopravní přestupky ve dnech 14. 11. 2007 a 21. 7. 2009, kdy mu byla udělena sankce za spáchaný přestupek nikoli za to, že nebyl držitelem řidičského oprávnění. Státní orgány žalobce udržovaly v přesvědčení, že je držitelem řidičského oprávnění, ačkoli jej fakticky neměl ve svém držení. Tvzení správních orgánů, že nedošlo k úplnému převedení dat ze starého do nového programu, není podstatná a uvedeným je vyloučena i nevědomá nedbalost žalobce. Žalobce si byl vědom, že policie musí reagovat na každé porušení zákona a žalobce při předchozích přestupkových řízeních nebyl upozorněn na fakt, že není držitelem řidičského oprávnění. Subjektivní stránka přestupku je podle žalobce v souzené věci vyloučena. Žalobce by mohl být postižen pouze za to, že nemá řidičský průkaz u sebe. Projednání přestupku bylo i v rozporu s § 22 odst. 1. Podle žalobce právní stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami a odkázal na napadené rozhodnutí, na kterém setrvává a které se s námitkami vypořádalo v dostatečném rozsahu. Pokud jde o námitku, která nebyl obsahem odvolání, a to že policista nebyl oprávněn přestupek projednat, k tomu žalovaný uvedl, že přestupek nebyl projednáván příslušníky policie.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 8. 2010.

Ze správního spisu soud ve vztahu k žalobním námitkám žalobce z oznámení přestupku zjistil, že žalobce se dne 16. 12. 2009 dopustil přestupku tím, že řídil motorové vozidlo přesto, že v té době nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť jej pozbyl rozhodnutím Okresního úřadu Olomouc, které nebylo právní moci dne 21. 10. 2002 a to na dobu 12 měsíců, kdy poté nepožádal správní orgán o jeho vrácení. Podle protokolu o výsledku žalobce Policií ČR ze dne 16. 12. 2009 žalobce nevěděl, že po uplynutí zákazu řízení vozidlo řídit nemůže, byl několikrát kontrolován policií a nikdy mu nebylo sděleno, že nemá platné řidičské oprávnění. Podle úředního záznamu policie byla věc konzultována se státním zástupcem a poté byla postoupena správnímu orgánu. Podle výpisu z evidence řidičů se žalobce dopustil dopravních přestupků ve dnech 21. 7. 2009, 14. 11. 2007, 11. 5. 2002 a 9. 9. 1996. Usnesením ze dne 19. 2. 2010 byla spojena řízení ve věci přestupku ze dne 16. 12. 2009 a téhož přestupku ze dne 19. 11. 2009. Podle

protokolu ze dne 14. 2. 2010 žalobce poté, co mu bylo sděleno, že jeho řidičský průkaz byl pro neplatnost skartován, provedl přezkoušení v autoškole a úspěšně složil závěrečnou zkoušku. Dne 13. 1. 2010 žalobce obdržel rozhodnutí o navrácení řidičského oprávnění. Žalobce znovu zdůraznil, že si opravdu nebyl vědom, že je neřidičem. Podle rozhodnutí Okresního úřadu Olomouc ze dne 21. 10. 2002 o přestupku byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 12 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím z téhož dne bylo žalobci odňato řidičské oprávnění. Obě rozhodnutí nabyla právní moci dne 21. 10. 2002. Na rozhodnutí o přestupku je rukou vyznačeno: „*Blokace dne 25. 8. 2009 při kontrole přestupku č. j. KRPM-31557/PŘ-2009-070516*“. Tato informace byla uvedena ve vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 4. 1. 2010 (č. I. 15). Zde bylo uvedeno i to, že při zavedení nového počítačového programu nebyla správně převedena data z původního programu. Proto byla blokáce provedena 25. 8. 2009 zpětně k datu 21. 10. 2002. Podle výpovědi ze dne 14. 1. 2010 žalobce ihned po zjištění, že je „neřidič“, začal okamžitě zjišťovat, co se stalo. U správního orgánu I. stupně mu bylo řečeno, že jeho řidičský průkaz byl skartován, že musí podstoupit přezkoušení v autoškole, což učinil a 12. 1. 2010 úspěšně vykonal závěrečnou zkoušku. Řidičské oprávnění bylo vráceno žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 1. 2010. Podle protokolu o projednání přestupku ze dne 31. 3. 2010 žalobce nevěděl, že není neřidič, že neřídil v době zákazu řízení (v letech 2002-2003), řidičský průkaz odevzdal v roce 2002, že očekával, že jej správní orgány vyzvou k vyzvednutí řidičského průkazu, pak na to zapomněl. Při opakovaných kontrolách policie mu nikdy neřekli, že by nebyl řidičem. Žalobce uvedl rovněž to, že užívá vozidlo k výkonu svého povolání, zabývá se autoopravářskou činností.

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k žalobním námitkám (totožným s odvolacími) není argumentace k námitkám v přestupkovém řízení obsažena (žalobce se vyjádřil před vydáním rozhodnutí o přestupku, že jeho jednání mělo být postiženo jako trestný čin, ale vzhledem k jeho zrušení bez náhrady postižen být neměl a dále, že byl pokutován za dopravní přestupky v letech 2007 a v červnu 2009, avšak nikoli jako neřidič).

Podle napadeného rozhodnutí žalovaný přezkoumal správnost rozhodnutí o přestupku v rozsahu odvolacích námitek a ve veřejném zájmu a dále soulad napadeného rozhodnutí s řízením, které předcházelo jeho vydání. S odvolacími námitkami žalobce se neztotožnil. Žalovaný konstatoval, že skutková podstata trestného činu a přestupku řízení bez řidičského oprávnění byly v podstatě totožné. Konstatování o příslušné řidičské skupině či podskupině řidičského oprávnění je u přestupku v dané věci nepodstatné. Podstatné je, zda konkrétní osoba je či není držitelem řidičského oprávnění, rozdíl je pouze v míře nebezpečnosti jednání pro společnost. V případě trestného činu tato míra musela být vyšší než nepatrná. Skutečnost, že trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění není již součástí trestního zákona, sama o sobě neznamená, že jednání žalobce nelze nadále kvalifikovat jako přestupek. Jazykový výklad zaujatý žalobcem je zužující a vyloučil by z postihu osoby, které vůbec nemají řidičské oprávnění. Takový výklad by byl v rozporu se smyslem zákona, který spočívá v ochraně účastníků silničního provozu před osobami, které nikdy nebyly, případně aktuálně nejsou vlastníkem žádného řidičského oprávnění. Žalovaný neshledal absenci zavinění. Ke spáchání přestupku řízení motorových vozidel bez řidičského oprávnění postačuje nevědomost nedbalá, kterou dokládá tvrzení žalobce, že nejprve si myslel, že jej evidenci vyzve

k vyzvednutí řidičského průkazu a pak na to zapomněl. Relevantní není ani to, že žalobce nebyl upozorněn policisty při kontrolách 14. 11. 2007 a 21. 7. 2009 o tom, že není držitelem řidičského oprávnění. O tom žalobce ani informován být nemohl, protože při zavedení nového počítačového programu nedošlo zřejmě ke správnému převedení dat. Proto bylo řidičské oprávnění žalobce zablokováno 25. 8. 2009 zpětně k datu 21. 10. 2002. Ani tato skutečnost nemůže zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud v tomto ohledu rekapituluje skutkový a právní stav tak, že přestupků se dopustil žalobce ve dnech 19. 11. 2009 a 16. 12. 2009 a trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění existoval v trestním zákoníku (č. 140/1960 Sb., § 180d) do 31. 12. 2009. Ze správního spisu vyplývá, že věc policista konzultoval se státním zástupcem se závěrem, že v souzené věci nejde trestný čin.

Podle § 180d zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném od 1. 7. 2006 do 31. 12. 2009, platilo, že kdo řídí motorové vozidlo, ačkoliv není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle zvláštního zákona, bude potrestán trestem odnětí svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.

Podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a

1. není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění,
2. byl mu zadržen řidičský průkaz,
3. není držitelem platného osvědčení profesní způsobilosti řidiče,
4. nemá platný posudek o zdravotní způsobilosti podle zvláštního právního předpisu,
5. pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidla na území České republiky.

Podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).

Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo

b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Spornou otázkou je to, zda se žalobce dopustil přestupku uvedeného v záhlaví a zda jsou naplněny všechny jeho znaky a zda v řízení předcházejícími vydání napadeného rozhodnutí nebyl porušen zákon.

Zdejší soud se zabýval skutkově a právně srovnatelnou věcí pod sp. zn. 76 A 18/2010, kde bylo zrušeno napadené rozhodnutí žalovaného dne 30. 11. 2011 po dvou nařízených jednáních.

V souzené věci, stejně jako ve shora uvedené, došlo k tomu, že žalobce si nebyl vědom toho, že nemá řidičské oprávnění, a po zjištění této skutečnosti při spáchání přestupku označeného shora ihned tento stav napravil, tj. provedl odborné přezkoušení, uhradil správní poplatky a stal se držitelem řidičského oprávnění, a to vše v součinnosti a na základě pokynů správního orgánu.

Soud konstatuje, že takto žalobce postupoval v dobré víře a měl legitimní očekávání, že pokud ho správní úřad k takovému postupu vyzve a žalobce jej podstoupí, že bude poté oprávněným držitelem řidičského oprávnění. Jinak by byl správním orgánem uveden v omyl. V obou případech žalobci neřídili vozidlo v době, kdy se na ně vztahovala sankce zákazu řízení vozidel. To znamená, že nedošlo k tomu, že by žalobci v obou věcech řídili někdy vozidlo, aniž by kdykoli předtím byli držiteli řidičského oprávnění nebo že by jakkoli mařili výkon úředního rozhodnutí, kterým byl uložen zákaz činnosti. V obou případech bylo dosaženo tím, jak se věci udály, výchovného účinku trestu, včetně jeho preventivní i represivní složky. Nutno zdůraznit i to, že blokace řidičského oprávnění byla provedena v obou věcech zpětně. Z hlediska skutkového stavu, společenské nebezpečnosti jednání a osoby žalobce soud vzal v potaz i to, že žalobce po uložení zákazu řízení v roce 2002 odevzdal řidičský průkaz a podle jeho tvrzení, které nebylo vyvráceno jinými důkazy, neřídil vozidlo v době zákazu řízení. Podle svého tvrzení si žalobce nebyl vědom rozdílu mezi zákazem řízení a tím, že není držitelem řidičského oprávnění, jak vyplynulo z výpovědi žalobce do protokolu dne 31. 3. 2010. Žalobce nevěděl, že není „neřidič“. Toto vědomí v něm utvrzovaly opakované kontroly policie, které absenci řidičského oprávnění nikdy neodhalily a to, že nebyl správními orgány vyzván k vyzvednutí řidičského oprávnění po uplynutí zákazu řízení. Žalobce uvedl rovněž to, že užívá vozidlo k výkonu svého povolání, zabývá se autoopravářskou činností. Z uvedeného (včetně projevů žalobce, zaznamenaných ve správním spise a vypovídajících o jeho osobě) soud vyvozuje, že nebyla prokázána jednoznačně subjektivní stránka přestupku a bylo navíc prokázáno legitimní očekávání, že si žalobce obnovuje řidičské oprávnění v souladu s požadavky zákona i správního orgánu I. stupně (k principu legitimního očekávání srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-59, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS), a to jednak skutečnou nevědomostí vzhledem k osobě a poměrům žalobce, jednak opakovaným jednáním správního orgánu I. stupně, kdy mu žalobce důvěřoval, což vyplývá i z toho, že postupně plnil veškeré jeho požadavky až do jejich úplného vyhovění.

Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu „ochranu obecně uznávaným a ústavně nerozporným základním právním zásadám a principům poskytují soudy bez ohledu na to, zda tyto zásady jsou pozitivním právem výslovně vyjádřeny. ... I pro činnost správních orgánů v České republice platí princip ochrany účastníka, který v dobré víře očekává, že příslib určitého užití volného správního uvážení, učiněný správním orgánem, bude dodržen, splní-li účastník podmínky

správním orgánem stanovené (princip ochrany legitimního očekávání). ... Porušením principu ochrany legitimního očekávání, a tedy nezákonností (§ 78 s. ř. s.), je i zneužití volného správního uvážení, spočívající v tom, že správní orgán neudělil státní občanství podle § 7 odst. 1 zákona ČNR č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, přesto, že v průběhu řízení závazným příslibem podmínil udělení občanství jedinou podmínkou (zde: zánikem dosavadního státního občanství žadatele), a v průběhu řízení se ukázalo, že tato podmínka fakticky odpadla (zjištěním, že žadatel ve skutečnosti nemá vůbec žádné státní občanství); správní orgán nemůže již odmítnout udělení státního občanství pro nesplnění podmínky jiné (zde: „převážné zdržování se na území ČR po dobu trvalého pobytu“), jestliže skutečnost, že žadatel z pracovních důvodů převážně žije mimo území ČR, správní orgán znal již předtím, než závazný příslib udělil, navíc za situace, kdy pro prominutí této nové podmínky byly splněny zákonné důvody (zde: manželství se státním občanem ČR a chybějící státní občanství).“ Krajský soud považuje právě uvedené závěry o principu ochrany legitimního očekávání za zcela příléhavé na souzenou věc. Další velice příléhavou věcí ohledně principu legitimního očekávání je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100 (oba jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého „situace, kdy stejný správní úřad (byť jiný odbor) vydá na straně jedné rozhodnutí, kterým fakticky umožní provozování pily, na straně druhé však jiným rozhodnutím tuto činnost zásadním způsobem omezí, skutečně odporuje principu legitimního očekávání a zásadně narušuje vlastnické právo i právo svobodně podnikat. Takovýto zásah by byl možný vskutku jen ve výjimečných případech, které by musely být velmi přesvědčivým způsobem odůvodněny.“

Vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo překvapivé a nepředvídatelné. Žalobce byl fakticky uveden jednáním správních orgánů v omyl. Ze strany správních orgánů došlo k porušení ustanovení § 8 odst. 1 správního řádu, podle kterého *správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit.* Podle § 8 odst. 2 správního řádu *správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy.*

Nelze opomenout zásadu, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 věta první správního řádu). Podle § 6 odst. 2 správního řádu *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.*

V porovnání například s věcí shora uvedenou (pod sp. zn. 76 A 18/2010) by potrestáním žalobce v souzené věci došlo k porušení § 2 odst. 1 správního řádu, podle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

Shrnuto, v souzené věci nebyly naplněny vzhledem k výše uvedenému všechny podmínky potrestání žalobce a všechny znaky přestupku. Opačný výklad by byl neracionální, nespravedlivý, nepřiměřený a absurdní. Došlo by zde k porušení principu ochrany nabytých práv, principu právní jistoty, předvídatelnosti a rovnosti.

Jde o správní trestání, kde jsou povinny soudy interpretovat aplikovaná zákonná ustanovení systematicky a aplikovat zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro reo*. Dozajista prvotním smyslem ustanovení právních předpisů, která mají za cíl bezpečnost a plynulost silničního provozu, je trestání osob, které vůbec nikdy nebyly držiteli řidičského oprávnění anebo kterým byl uložen zákaz řízení. O tom svědčí i úprava trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění (srov. záznam o vyjádření poslance Václava Votavy – viz PČR, PS 2002-2006 - stenoprotokoly, 39. schůze (pořad), úterý 14. prosince 2004: „*Domnívám se také, že by mělo být možné posuzovat jako trestný čin to jednání, jehož důsledkem je vysoká pravděpodobnost nehody, a to s těmi nejzávažnějšími následky, jako jsou těžká zranění či úmrtí. Mohu jmenovat - řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky, tedy alkoholu, drog, léků apod., a to nejen u profesionálních řidičů hromadných dopravních prostředků. Dále bych uvedl jízdu bez řidičského oprávnění, to je bez absolvování předepsané teoretické a praktické výuky, bez úspěšného absolvování zkoušky k získání řidičského oprávnění*“.). K tomu soud dodává, že § 180d tr. z. byl přijat na základě pozměňovacích návrhů (srov. sněmovní tisk č. 833/1).

Nutno však dodat, že aplikace tohoto trestného činu, byla v minulosti problematická a vyvolávala řadu výkladových nejasností a aplikačních problémů. A to nejen ve vztahu k rozlišování, které jednání je již trestným činem a které přestupkem. O tom svědčí rozsáhlá judikatura i rozptýl názorů odborné veřejnosti, ovšem také legislativní činnost samotná.

Nadto lze konstatovat, že pojmy „řidič“, „řidičský průkaz“ a „řidičské oprávnění“ ne všichni občané vnímají stejně a dostatečně rozlišují, což dokládá obvyklé označování (nejen) žalobců o tom, zda jsou či nejsou řidiči a „neřidiči“.

Za shora popsané procesní situace se soud již nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný, vázán právním názorem soudu, znovu uváží naplnění znaků přestupku a rozhodně ve věci tak, aby bylo postaveno najisto, že byly naplněny všechny znaky přestupku, pokud správní orgány vydají meritorní rozhodnutí.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalobci, protože žalobce žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 14. 2. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně